

LEGATA (2) *sb pl t*

G legata (2). ◊ *A* legata (2).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.: legat.

Zapis w testamencie uczyniony na czyjś korzyść [legatum – odkazanie testamentne Mącz 186d; – donum quod in testamento testator ab haerede alicui dat – w testamencie odkazanie Calep; odkazanego co – legatum Cn] (2) : Odtąp swoiey klaufuly: Ia swoich legátá Odstępię ná wieki/ bo mi sunt ingrata. KlonWor 71.

W połączeniu szeregowym (1): Przeymują ich dochody/ iáłmużny/ y czyńńze/ Portie/ y legátá/ y pożytki inńze. KlonWor 50.

KN